

אנחנו הח'כים צריכים לשמש דוגמה!

אם אנחנו נקבל תוספת של 100% למשכורת -

אז אולי כל האזרחים ירצו גם הם לקבל!

ח"כ אברהם שפירא ושר יוסף בורג

העולם הזה: שביעון החדשית הישראלית • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • העורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מישנה: דוב איתן • עורך תבנית: יוסי שנון • עורכי כיתוב: ענת ישראלי וגיורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפריר ענת סרגוסטי וציפי מנשה • עורך דפוס: יפתח שביט • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: העולם הזה בע"מ • הרפסה: הרפס החדש בע"מ, תל-אביב • הפצה: גר" בע"מ

קווא י'ן.

להיפך — השתמשנו בהכנסות מן המודעות כדי להגדיל גם את שטח המערכת.

הגיע הזמן להתחלק בכמה בעיות, הנוגעות להופעתו של העולם הזה בעיתות משבר.

בלי רווח, בלי הפסד

מזה כמה חודשים קרה משוא בארץ. המשבר הכלכלי הרס — זמנית, אני מקווה — את כל ענף הפירסום. החברות הגדולות הפסיקו את הפירסום כמעט כליל. בכל עיתוני ישראל ירד מיספר המודעות בצורה תלולה.

לפני כמה ימים העביר אליי קורא נאמן תלונה: "במשך עשרים שנה, מאז שהייתי נער, קניתי את העולם הזה בכל שבוע, אבל עכשיו אני מוחה בתוקף: כי הגליון נעשה רק יותר, בעוד שהמחיר עולה. זה מרגיז אותי" יתכן שניקורת כזאת קיימת גם בליכד, הבה נדבר על כך גלויות.

יש עיתונים מכובדים וחשובים המפרסמים עכשיו מודעות בחצייהנים, ואף בחינם ממש, כדי להעמיד פנים. אנחנו מסרבים לנקוט שיטת-סרק זו.

בלי מיפלגות ומיליונרים

עם ירידת כמות המודעות באופן דראסטי, לא היה מנוס משני אמצעים לאיוון תקציב השבועון, ונקטנו בהם בו זמנית. ראשית, צימצמנו את מיספר העמודים בעיתון. כלומר, הורדנו את כל העמודים שהיו מוקדשים למודעות שאינן, לפי שעה, השטח המוקדש לחומר המערכתי נפגע אך במעט. שנית, אנחנו מתאימים את מחיר הגליון באופן שוטף לשיעור האינפלציה. איננו יכולים להרשות לעצמנו לפגור. בהשוואה למוצרים אחרים, כגון כרטיסי-קולנוע, המחיר עדיין זול.

קודם כל, העולם הזה חייב לקיים את עצמו. הוא עשה זאת מהיום הראשון שבו קיבלתי על עצמי את עריכתו, לפני 34 שנים וחצי. מעולם לא קיבלנו אף אגורה אחת של תמיכה ממשוה — לא מפטרון עשיר, לא מחברה כלכלית, לא ממפלגה.

פירוש הדבר הוא שאתה, יחד עם שאר רוכשי הגליון, נושא עכשיו למעשה בכל הוצאות הייצור של גליון. כל עוד נמשך המשבר, אין כל מנוס מכך. אם לא ישאו הקוראים במעמסה זו, לא יוכל העולם הזה להתקיים ולמלא את תפקידו. אין מישהו אחר שישא במעמסה זו.

זהו תנאי בלי-עבור לעיתון חופשי ולוחם. יש בארץ ניטאונים רבים המתירמים להיות כאלה, אך אם תברוק היטב, תמצא שמתחבאים מאחורייהם חברת-ענק כלכלית, מיליונר, מיפלגה או סיעה, המשתמשים בהם לצרכיהם, והמונעים את פעולתם החופשית ברגע הקריטי. רי להזכיר בהקשר זה את פרשת-לוינסון.

העולם הזה לא התנהל מעולם כעסק, שתכליתו היא להכניס רווחים לבעליו. בעלי העיתון הם עורכיו. קבענו מן הרגע הראשון שחברת העולם הזה בע"מ לא תחלק רווחים, וכי כל רווח תיפעולי יוכנס בחזרה לעיתון, לשיפור רמתו. משום-כך גם אין העיתון יכול לשאת בהפסדים. הוא חייב לשאת את עצמו.

עיתון חופשי הוא מכשיר הממלא תפקיד ציבורי ראשוני-כמעלה. אך הוא חייב להתנהל על בסיס עיסקי. במילים פשוטות ביותר: ההכנסות שלו חייבות לכסות את ההוצאות.

ההכנסות של עיתון באות משני מקורות: מן הקוראים הרוכשים את הגליונות בקיוסקים או כמנויים, ומפרסמים המשתמשים בו לפירסום סחורותיהם ושרותיהם.

העולם הזה אינו יוצא מכלל זה. בשנים האחרונות באו הכנסותיו שווה בשווה משני מקורות אלה.

כפי שהסברתי לא פעם במדור זה, ככל שמתרבות המודעות בגליון, כך אתה נהנה מכך. ראשית, מפני שריבוי ההכנסות ממודעות מאפשר את צימ צום ההכנסות ממכירת העותקים — כלומר, הורדת מחיר הגליון. שנית, מפני שככל שיש מודעות רבות יותר, כך אפשר להגדיל את מיספר העמודים בגליון.

ואכן, כך נהגנו. כאשר היתה גאות במיספר עמודי המודעות — בעיקבות אמונתם המוצרקות של המפרסמים כי העולם הזה הוא מכשיר מצויין לפירסום — הגדלנו את מיספר העמודים בכלל. לא זה בלבד שהמיר רעות לא באו עליהשבון העמודים המוקדשים לחומר מערכתי, אלא

מ.א. אביני